

Arrest

nr. 132 294 van 28 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen
X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve
Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 13 januari 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. AVAKYAN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 mei 2010 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd aangevuld op 19 januari 2009, 15 juni 2011 en 6 september 2011.

1.2. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft op 24 oktober 2011 een beslissing genomen tot ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing die op 14 december 2011 aan verzoekers ter kennis werd gebracht. De motieven luiden als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum 04.05.2010 en aanvullingen d.d. 19.01.2011, 15.06.2011 en 06.09.2011 die werden ingediend door :

S.O.

geboren te CASABLANCA op 30.03.1970

A.F.

geboren te Ait Ben Chikh op 01.01.1991

S.I.

geboren te Antwerpen op 08.09.2009

S.Y.

geboren te Antwerpen op 22.04.2011

nationaliteit: Marokko

adres: Lange Dijkstraat 71/1, 2060 ANTWERPEN

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Gezien de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde met vervuld.

De attesten van nationaliteit kunnen niet aanvaard worden als een identiteitsbewijs gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart dient te zijn.

Betrokkenen voegen in de aanvullingen d.d. 19.01.2011 en 15.06.2011 wel kopies van identiteitsdocumenten toe. Deze kunnen echter niet worden (aanvaard) gezien zij de oorspronkelijke aanvraag dienden te vergezellen. De Omzendbrief 2 juni 2007 stelt overigens expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk moet verklaren wanneer de identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werden of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidbeginsel, het 'beginsel van behoorlijk bestuur' en het vertrouwensbeginsel.

2.2. Verzoekers lichten hun enig middel als volgt toe: *“De bestreden beslissing schendt het redelijkheidbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur aangezien verweerster de bestreden beslissing heeft genomen terwijl zij reeds in het bezit was van de kopies van de internationale paspoorten van verzoekers. De heer S. heeft naar aanleiding van zijn eerste aanvraag tot regularisatie dd 13.01.2000 op grond van de van de Wet 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk een kopie van zijn internationaal paspoort overlegd aan verweerster.*

Naar aanleiding van de regularisatie aanvraag dd 16.11.2009 resp. 21.11.2009 hebben verzoekers de aanvraag laten vergezellen met attesten van nationaliteit van eerste en tweede verzoekers afgeleverd door het Consulaat Generaal van Marokko te Antwerpen. Deze attesten vermelden: " De Consul Generaal van het Koninkrijk Marokko te Antwerpen verklaart bij dezen, na inzage van de nationale identiteitskaart nr. 1570333 dat de heer O.S. geboren is op 30.03.1970 te Casablanca en van Marokkaanse nationaliteit is". Idem voor tweede verzoekster, mevrouw F.A. Dat aldus beide attesten verwijzen naar de nationale identiteitskaartnummers van verzoekers en omvatten dezelfde gegevens als die, die voorkomen op de nationale identiteitskaarten en vervolgens dezelfde waarde hebben als een nationale identiteitskaart.

Het basisuitgangspunt bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag is steeds dat naar de doelstelling van de voorwaarde moet worden gekeken en dus moet geoordeeld worden of de identiteit al dan niet met zekerheid kan worden vastgesteld. Dat de identiteit van verzoekers nu met zekerheid is komen vast te staan met het voorleggen van deze attesten van nationaliteit evenzeer omdat dit verwijst naar de nationale identiteitskaartnummers van verzoekers. Het internationaal paspoort van verzoekers, met inbegrip van de geboorteaktes van de kinderen, werd andermaal overgelegd bij de aanvullingen van 19.01.2011, 18.04.2011, 15.05.2011 en 15.06.2011, die niet wordt betwist door verweerster. Aangezien de aanwezigheid van een kopie van het internationaal paspoort in het administratief dossier van verzoekers reeds aanwezig was en attesten van nationaliteit in het regularisatiedossier kon verweerster controleren dat verzoekers hun ware identiteit hebben meegedeeld. Te meer omdat verzoekers in hun latere aanvullingen, doch voor het nemen van de bestreden beslissing, opnieuw kopies van hun internationale paspoorten hebben toegevoegd aan het dossier.

Niettegenstaande wordt de aanvraag van verzoeksters als niet ontvankelijk afgewezen. Verweerster stelt in zijn bestreden beslissing dat: "De attesten van nationaliteit kunnen niet aanvaard worden als een identiteitsbewijs gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart dient te zijn. Betrokkenen voegen in de aanvullingen d.d. 19.01.2011 en 15.06.2011 wel kopies van identiteitsdocumenten toe. Deze kunnen echter niet worden gezien zij de oorspronkelijke aanvraag dienden te vergezellen. De Omzendbrief 2 juni 2007 stelt overigens expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk moet verklaren wanneer de identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werden of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld. "

Terwijl artikel 9bis Vw. stelt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

- De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont. "

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Dit blijkt tevens uit het Omzendbrief van 21.06.2007, waarnaar verweerster verwijst in de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing, met name bij schrijven van 19.01.2011, 18.04.2011, 15.05.2011 en 15.06.2011 aan verweerster kopies van hun internationale paspoorten heeft overgemaakt met de vraag om deze toe te voegen aan het dossier. Dat deze stukken door verweerster dan ook effectief werden toegevoegd aan het administratief dossier van verzoekers. Dat dit administratief dossier van verzoekers dezelfde Ov-nummer heeft als de aanvraag van 13.01.2000. Dat hieruit volgt dat verweerster reeds voor deze aanvulling in het bezit was van identiteitsdocumenten van verzoekers en hierover vrij kon beschikken mits raadplegen van het volledige dossier van verzoekers.

Dat de nonchalante houding van verweerster inzake tevens blijkt uit de bestreden beslissing, waar zij verwijst naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.05.2010 door verzoekers zou zijn ingediend, terwijl de eigenlijke aanvraag van verzoekers dateert van 16.11.2009 resp. 21.11.2009, zoals dit ook moge blijken uit de stukken.

Dat vervolgens noch de redactie van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch de memorie van toelichting bij dit wetsartikel het algemene principe uitsluit dat het bestuur op het ogenblik dat het een beslissing treft dient rekening te houden met alle elementen waarover het op dat moment beschikt. Er dient te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoon" (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001,12). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat "een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is" en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf "niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden" (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33). Om na te gaan of de identiteit van een aanvrager van een verblijfsmachtiging zeker is, sluit de redactie van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en zijn memorie van toelichting niet uit dat de verwerende partij zich hiervoor dient te plaatsen op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing treft.

Dat eveneens uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een identiteitsdocument dient te worden overgemaakt in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf teneinde zekerheid te verkrijgen omtrent de identiteit van de aanvrager, zonder dat hierbij de uitdrukkelijke vereiste wordt gesteld dat dit document bij de inleidende aanvraag zelf zou moeten worden gevoegd. Noch uit de wettekst, noch uit de memorie van toelichting bij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan afgeleid worden dat het uitgesloten zou zijn om, vooraleer het bestuur een beslissing nam, een ontbrekend document nog toe te voegen aan een reeds ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Dat zoals uit de uiteenzetting van de feiten mocht blijken hebben verzoekers reeds voor het nemen van de bestreden beslissing nogmaals kopies van hun internationale paspoorten overgemaakt aan verweerster. De verwerende partij beschikte derhalve, op het ogenblik dat zij zich uitsprak over de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, over een door de verzoekende partijen overgemaakte identiteitsdocumenten, waardoor zij in de mogelijkheid was om zekerheid te verkrijgen omtrent de identiteit van de aanvrager. Hiermee werd dan ook voldaan aan de doelstelling die de wetgever had vooropgesteld. Verweerster kon dan ook niet anders dan onredelijk stellen dat "de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet vervuld". Verweerster heeft derhalve ten onrechte besloten tot onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag. Gelet op aangewende middel is de bestreden beslissing dan ook nietig en dient dan ook te worden vernietigd."

2.3. De Raad merkt vooreerst op dat het door verzoekers als voorlaatste vermelde rechtsregel, met name, *'het beginsel van behoorlijk bestuur'*, niet als middel kan worden beschouwd. Immers, bij de verwijzing naar het beginsel van behoorlijk bestuur wordt nagelaten om aan te geven welk van deze veelzijdige beginselen precies geschonden wordt geacht. Dit onderdeel van verzoekers hun middel is om die reden niet ontvankelijk.

2.4. Verzoekers stellen dat zij de nodige identiteitsdocumenten hebben voorgelegd bij hun aanvullingen van de aanvraag en dit voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, zodat de gemachtigde rekening had moeten houden met deze documenten.

2.5. Artikel 9bis §1, waarop verzoekers zich beroepen, luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1975, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. "*

2.6. Uit het administratief dossier en ook uit de inhoud van het verzoekschrift blijkt dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitskaart. Dit wordt niet betwist door verzoekers.

2.7. De bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is. Terwijl uit de in de motivering van de bestreden beslissing aangehaalde omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, duidelijk blijkt dat:

"Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn."

2.8. Verzoekers hebben, zoals in de motivering van de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld, nagelaten om de noodzakelijke documenten, zijnde een kopie van het (inter)nationaal paspoort, identiteitskaart of motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de wet, over te maken bij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zodat de gemachtigde terecht beslist heeft om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren. Verzoekers hebben nagelaten te voldoen aan de wettelijke voorwaarden.

2.9. Verzoekers kunnen immers niet dienstig voorhouden dat het gegeven dat zij pas naderhand een kopij van de paspoorten hebben gevoegd zou moeten volstaan. De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, bepaalt immers uitdrukkelijk dat de aanvraag onontvankelijk is *"wanneer de identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werden of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld"* onder diens punt II C2-c.

2.10. Naar deze omzendbrief wordt ook uitdrukkelijk verwezen in de motieven van de bestreden beslissing. Deze vereiste wordt terecht gesteld nu, bij ontstentenis daarvan, de fraudemogelijkheid evident is. Verzoekers geven geen verantwoording in de aanvraag waarom dit stuk niet werd voorgelegd en evenmin geven zij enige verantwoording in de aanvulling bij hun aanvraag waarom dit stuk plots wel kan worden voorgelegd.

2.11. Het staat dan ook vast dat een verzoekende partij die een aanvraag om machtiging tot verblijf indient in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het identiteitsdocument, dan wel de motivering die hem hiervan vrijstelt bij zijn aanvraag dient te voegen. De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager. De vreemdeling dient klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de concrete redenen zijn die hem verhinderen een identiteitsstuk toe te voegen aan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Dit blijkt duidelijk uit de wettekst van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.12. Ook in de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, wordt deze zienswijze bevestigd:

"Een kopie van het identiteitsdocument; of de motivering waarom de betrokkene in voorkomend geval zou vrijgesteld zijn van deze verplichting, dient ovsenomen te zijn in de verblijfsaanvraag" (onder II.C.I.b).

"Wanneer er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, of wanneer identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werd of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld. verklaart de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk" (onder II.C.2.b. 1).

2.13. Deze zienswijze sluit aan bij de uitdrukkelijke wil van de wetgever dienaangaande, zoals ook blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 (zie o.m. de memorie van toelichting van artikel 4 van september 2006 en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei). De omzendbrief van 21 juni 2007 steunt zich overigens uitdrukkelijk op deze voorbereidende werken. Het is dan ook niet toegelaten om zijn identiteit in etappes te bewijzen, of pas nadien een a posteriori motivering toe te voegen, dewelke niet was opgenomen in de initiële aanvraag om machtiging tot verblijf. Uit de redactie van artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde *"documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde"* wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

2.14. Wat betreft de opgeworpen schendingen van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, kan worden volstaan, naast de vaststelling dat verzoekers deze onderdelen van het enig middel slechts summier toelichten, met het hernemen van hetgeen supra besproken werd. Met name dat de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen wel degelijk draagkrachtig zijn en de bestreden beslissing schragen. Evenmin staat het dispositief van de bestreden beslissing in een kennelijke wanverhouding met de feitelijke en juridische kenmerken van verzoekers hun aanvraag en het administratief dossier. Zij voegden immers geen identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet toe ten tijde van hun aanvraag. De Raad vermag zich niet in de plaats te stellen bij het beoordelen van de aanvraag door het bestuur. Zij kan enkel nagaan of de beslissing wettig en naar rede genomen werd, hetgeen in casu zo is. Tenslotte tonen verzoekers evenmin aan dat hun rechtmatig vertrouwen in het bestuur geschonden werd door de bestreden beslissing, nu de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet alsook de bepalingen van de omzendbrief van 21 juni 2006 voor hen kenbaar zijn en de rechtmatige toepassing van deze bepalingen hun vertrouwen of verwachtingen dan ook niet kunnen doorkruisen.

Gelet op het voorgaande oordeelt de Raad dat de gemachtigde terecht en conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft beslist de aanvraag onontvankelijk te verklaren. Niets belet verzoekers een aanvraag in te dienen samen met hun identiteitsdocumenten.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 700 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC